

z jejího nitra napěchovaného penězi zas onen dopis, onen drahocenný dopis psaný písmem zralým a energickým. „Pane Tomši,“ četl znovu dychtivě, „toto nedělám pro Vás, ale pro svou sestru. Šlípí od té chvíle, kdy jste jí poslal svůj strašlivý dopis. Chtěla prodat všechny své šaty a šperky, aby Vám poslala peníze; musela jsem ji vší mocí zdržet, aby neprovedla něco, co by pak nemohla utajit před svým mužem. Co Vám posílám, jsou mé vlastní peníze; vím, že je přijmete bez zbytečných rozpaků, a prosím, abyste mi neděkoval. L.“ K tomu chvatně připsáno: „Pro živého boha, nechte už M. na pokoji! Dala vše, co má; dala vám více, než bylo její; trnu hrůzou, co bude, vyjde-li to najevo. Prosím Vás pro vše na světě, nezneužívejte svého strašného vlivu na ni! Bylo by příliš podlé, kdybyste —“ Zbytek věty byl přeškrtnán, a následovalo ještě jedno postskriptum: „Poděkujte za mne svému příteli, který vám toto doručí. Byl ke mně nezapomenutelně laskav ve chvíli, kdy jsem nejvíc potřebovala lidské pomoci.“

Prokopa zrovna drtila přemíra těžkého štěstí. Nebyla tedy Tomšova! A nikoho neměla, o koho by se mohla opřít! Statečné děvče a ženerózní, čtyřicet tisíc sehnala, aby zachránila svou sestru před . . . patrně před nějakou ostudou! Těchto čtyřicet tisíc je z banky; jsou ještě opatřeny páskou, jak je vyzvedla, — u čerta, proč na té pásce není jméno banky? A dalších deset tisíc vymetla kdoví kde a jak; neboť jsou mezi nimi drobné bankovky, ubohé špinavé pětikoruny, zchátralé hadříky z bůhvíjakých rukou, zmuchlané peníze ženských tobolek; bože, co rozčilující shánky ji muselo stát, než sehnala tuhle hrst peněz! „Byl ke mně nezapomenutelně laskav . . .“ V tu chvíli by Prokop rozmlátil Tomše, bídníka nesvědomitého a mrzkého; ale zároveň mu vše jaksi odpouštěl . . . neboť nebyla jeho milenkou! Nebyla Tomšova: to přece přinejmenším znamená, že je to svatosvatě anděl nejčistší a nejdokonalejší; a tu mu bylo, jako by se nějaká neznámá rána zacelovala v jeho srdci prudce a zrovna bolestně.

Ano, nalézt ji; musím jí především . . . především vrátit tyhle její peníze (ani se nestyděl za záminku tak průhlednou) a říci jí, že . . . že zkrátka . . . že může na mne počítat, stran Tomše a vůbec . . . „Byl ke mně nezapomenutelně laskav.“ Prokop až sepal ruce: bože, co vše jsem odhodlán učinit, abych si zasloužil tahle slova —

Ó-ó, jak ten vlak pomalu jede!

XV

Jakmile přistál v Praze, hnal se do Tomšova bytu. U Muzea se zarazil: Ztraceně, kde vlastně Tomeš bydlí? Šel jsem, ano, šel jsem tehdy, otrásán zimnicí, na dráhu podle Muzea; ale odkud? Z které ulice? Zuře a klna bloudil Prokop kolem Muzea, hledaje pravděpodobný směr; nenašel nic, i pustil se na policejní ředitelství, oddělení dotazy. Jiří Tomeš, listoval zaprášený oficiál v knihách, inženýr Tomeš Jiří, to je prosím na Smíchově, ulice ta a ta. Byla to patrně stará adresa. Nicméně letěl Prokop na Smíchov do ulice té a té. Domovník kroutil hlavou, když se ho ptal po Jiřím Tomši. Toť že tu ten jistý bydlel, ale už víc než před rokem; kde bydlí teď, neví nikdo; ostatně nechal tu po sobě všelijaké dluhy —

Zdrcen zalezl Prokop do nějaké kavárny. „KRAKATIT,“ padlo mu do očí na zadní stránce novin. „Ing. P. ať udá svou adresu. Carson, hl. p.“ Nuže, jistě ví o Tomšovi ten jistý Carson: už to tak je, že je mezi nimi jakási souvislost. Dobře tedy, tady je lístek: „Carson, hlavní pošta. Přijďte zítra v poledne do kavárny té a té. Ing. Prokop.“ Jen to napsal, a už ho napadla nová myšlenka: totiž dluhy. Sebral se a utíkal k soudu, oddělení pro pohledávky. A hle, zde tuze dobře znali adresu pana Tomše: celá hromada nedoručitelných obsílek, soudních upomínek a tak dále; ale zdá se, že ten jistý Tomeš Jiří zmizel